

at mangfoldiggjøres og udbreedes. Man antager derfor vel, at Bestyttelsen tildeels bør ordnes efter de for Eftertrykslovgivningen til Grund liggende Principer, men da det dog her, som berørt, kun er en mere secundair Benyttelse af Kunstnerens Arbejde, med Hensyn til hvilken Bestyttelsen skal sikkes ham, da der derhos, forsaavidt Efterligningen er af den Natur, at den kræver en mellemliggende kunstnerisk Virksomhed, saasom Kobberstik, Steentryk m. m., maa forudsættes en ikke ringe Kunstfærdighed fra Eftergiverens Side, og da det endelig ikke er uden Betydning for Publicum, at der udkommer saadanne Efterligninger af Originalen, som ordentligvis kun vil have i et enkelt Exemplar, finder man dog, at der er Foie til at holde Bestyttelsen indenfor noget snævrere Grændser end den, som er fastsat ved Eftertrykslovgivningen, og man skulde da navnlig holde for, at de forskjellige Interesser, som her bør tages i Betragtning, vilde være fyldestgjorte, naar Bestyttelsen udstrækkes til et Tidsrum af 10 Aar efter Kunstnerens Død, saaledes at den, hvis han ikke i levende Live har overdraget sin Ret til Andre, for dette Tidsrum tilkommer hans Enke eller Børn.

Paa det saaledes antydede Grundlag har man derfor affattet det foreliggende Udkast til Lov om Eftergivelse af Kunstarbeider, ved hvis Udarbejdelse man iøvrigt, da det formeentlig ikke saa meget kommer an paa, at Bestyttelsen ordnes efter et enkelt consequent gennemført Princip, som derpaa, at der tilveiebringes practiske og efter de enkelte Forholds Natur passende Bestemmelser for samme, har troet at burde følge den Fremgangsmaade særlig at udhæve de enkelte Former m. v., hvorunder Eftergivelse af Kunstarbeider kan fremtræde, og da at lempe Bestyttelsen efter de Giendommeligheder, som de forskjellige Tilfælde frembyde.

Med Hensyn til Udkastets enkelte Bestemmelser bemærkes Følgende:

ad § 1.

Det er her udtrykkelig fremhævet, at Eftergivelsens Lovlighed kun er betinget af Kunstnerens Samtykke, naar den skeer til Salg, da hans Ret selvfølgelig ikke kræves derved, at

hans Arbejde gjengives af Andre alene for deres private Fornøielse og til privat Brug.

Hvorvidt der i et foreliggende Tilfælde er skeet en egentlig Copiering af en Andens Kunstværk eller kun en saadan fjernere Benyttelse af samme som man, om den end ikke i og for sig altid maatte kunne billiges, dog formeentlig af Hensyn til Kunstens Dyr i det Hele ikke de jure bør gjøre afhængig, af Kunstnerens Samtykke, vil vistnok stundom kunne være vanskeligt at afgjøre, men man skønner ikke, at der i saa Henseende vil kunne gives nogen almindelig nærmere eller bestemtere Veiledning end den, som indeholdes i Sns sidste Punktum.

ad § 2.

Med Hensyn til Bestemmelserne i denne § henvises til de ovenanførte almindelige Bemærkninger, idet man kun skal tilføie, at man har anseet det rettest, at Bestyttelsen for det i Paragraphen omhandlede Tidsrum af 10 Aar efter Kunstnerens Død kun hjemles hans Enke og Børn og ikke, saaledes som i Loven om Eftertryk af 29de December 1857 for de der omhandlede tildeels analoge Forhold, foreskrevet, tillige subsidiært hans Forældre og Sødsfende, da disse Forhold, trods deres Lighed med de heromspurgte, dog, som alt paa vist, frembyde ikke uvæsentlige Forskelligheder, og Kunstneren i alt Fald ved en udtrykkelig Tilkendegivelse vil kunne overføre Rettigheden for det nævnte Tidsrum ogsaa til de sidstnævnte Slægtninger.

ad § 3.

At den samme Bestyttelse mod Eftergivelse og Mangfoldiggjørelse ad mechanicke Veie, som i § 2 er anordnet med Hensyn til Malerier og Billedhuggerarbejder, ogsaa hjemles med Hensyn til originale Kobberstik, Steentryk, Træsnit eller lignende kunstneriske Frembringelser, vil formeentlig findes velgrundet, og man skal derfor her ikkun særlig henlede Opmærksomheden paa, at Bestyttelsen er foretlaact tillagt Udgiveren af et saadant Arbejde og ikke selve Kunstneren. Forsaavidt nemlig denne ikke tillige er Udgiveren, vil Forholdet vel ordentligvis stilles saaledes, at Kobberstikket m. v. leveres af Kunstneren efter Be-